

Het PAROOL

doorstarten

Het verlangen naar een eigen bolle buik

Marieke Schellart besefte op haar vijfendertigste dat ze nog maar een paar jaar de tijd had om kinderen te krijgen. Maar een man had ze niet. Ze liet haar eicellen invriezen voor later gebruik en filmde haar verhaal.

RIVKA GROENIER

Wat is er toch gebeurd met haar en al die potentiële vaders? Marieke Schellart had in haar leven een reeks liefdes die om verschillende redenen geen stand hielden. "Al die tijd hebben deze mannen en ik er alles aan gedaan om geen kinderen te krijgen," vertelt ze. Sterker nog, op haar negentiende pleegde ze abortus omdat zij en haar toenmalige vriendje nog niet klaar voor waren voor het ouderschap.

En nu is ze 35 en al vijf jaar alleen. Ze dateert wel, maar óf zij vindt hem niet leuk genoeg óf hij is niet geïnteresseerd in haar. Verlangend kijkt ze naar de bollende buiken in haar omgeving. Wat als ze haar kans voorbij heeft laten gaan? Misschien wordt ze wel nooit moeder.

Schellart raakt geïntrigeerd door de mogelijkheid om eicellen in te vriezen voor later gebruik. Ze struint nachtenlang rond op het internet, op zoek naar informatie over deze zogeheten vitrificatiemethode. Langzaam groeit het besef: mocht ze over een paar jaar de ware tegen het lijf lopen, dan zijn haar kansen op een baby dankzij een voorraad 'jonge' eitjes een stuk groter. In *Ei voor later* – haar eerste film – registreert Schellart hoe ze deze gedachte omzet in concrete stappen.

Bij het AMC krijgt ze een onverbidelijk nee, in Nederland komen gezonde vrouwen zonder medische indicatie nog niet in aanmerking voor de methode. Ze legt zich daar

Marieke Schellart heeft haar eicellen in België laten invriezen. FOTO JOUK OSTERHOF

niet bij neer: "Mijn vruchtbaarheid neemt af, dat is toch ook een medische indicatie?"

Ze gaat naar België, waar de regels een stuk soepeler zijn. Uiteindelijk laat ze voor een smak geld twintig eitjes oogsten die nu op haar liggen te wachten in een vriezer in Brussel. Ze krijgt wisselende reacties op

Dertigplus, mooi en slim, maar geen man om kinderen te krijgen

haar omstreden plan. Haar moeder staat vierkant achter haar, haar vader heeft er aanvankelijk moeite mee. Marieke kan haar tijd volgens hem beter besteden aan het vinden van een man.

Een vriend reageert geschokt als Schellart hem vertelt dat ze zichzelf tot haar achtenveertigste de tijd geeft om moeder te worden. "Iederen valt daar over," zegt Schellart. Begrijpen doet ze het niet. "Ik vind leeftijd niet zo interessant. Het gaat om je lichamelijke en geestelijke conditie." Het veelgehoorde argument dat het zielig is voor een kind, zo'n oude moeder, wuift ze weg. "Wat ik pas zielig vind, is als ouders geen tijd hebben voor hun kind."

De egodocumentaire, die maan-

dagavond door de NCRV wordt uitgezonden, legt heel mooi bloot waar Schellart en veel van haar generatiegenoten mee worstelen. De dertig gepasseerd, goede banen, mooi en slim, maar geen man om de steeds sterker wordende kinderwens mee te vervullen. Het type vrouw dat regelmatig wordt geconfronteerd met de vraag hoe het toch kan dat ze nog steeds geen vaste verlaging heeft.

Anderhalf jaar legde Schellart met cameravrouw Anneke de Lind van Wijngaarden elke stap van haar 'reis'-vast. Van de twijfels en de traanen tot het moment waarop ze met een van pijn verwrongen gezicht met haar benen in de beugels op een ziekenhuisbed ligt.

Schellart is inmiddels 37 jaar en nog steeds single, maar dit project heeft haar rust gebracht, zegt ze. "Niet alleen omdat mijn eicellen nu in de vriezer liggen. Het belangrijkste is dat ik een jaar bezig ben geweest met mijn eigen toekomst." Ze realiseert zich dat haar kans op moederschap nog steeds klein is. "Maar ik heb in ieder geval niet mijn kop in het zand gestoken."

Dokument: Ei voor later, maandag, Nederland 2, 23.00 uur.
De NCRV houdt woensdag een bijeenkomst in De Rode Hoed over de dilemma's rond het invriezen van eicellen.